

izlečika priskerbeti hotli, de bi ga mi môgli slovenskim duhovnikom in zdravnikom po deželi razdeliti. Ta ljudomili pomoček častitiga gosp. Mažuranića bi bil visoke hvale vreden in vsako z tem sredstvom ohranjeno življenje bi bilo delo Njih ljudomiliga prizadevanja!

(Konec sledi.)

Vprašanje.

„Kdor kak gotov pomoček vé, kakó se dajo mravljinca od dreves odgnati, prosimo, nej ga nam oznani. Tode gotov in skušen pomoček mora biti, ne pa le kak dober svét, ki enkrat pomaga, desetkrat pa ne; tacih vsak kmetovavec veliko vé.

Nej, častito vredništvo! *) to vprašanje berš ko je mogoče razglasi in tistimu, ki nam bo pošeljeno sredstvo na znanje dal, en cekin obljubi, kteriga mu bomo iz serca radi za to dobroto dali, de nam ne bodo mravlje prihodnjic več mladih drevesic poškodovale. Tode gotov pomoček mora biti, in pa ne taki, ki drevesam škodva.“ S. M.

Popis letašnjiga zboru c. k. kmetijske družbe v Ljubljani 7. dan Velkitravna.

(Nadalje.)

Potem so bili dopisi deželnih namestnikov c. k. kmetijske družbe prebrani, v kterih so nam ti gospodje pisali, z kakšno veliko častjo so bile vlani sreberne svetinje čveterim pridnim sadjorednikom podeljene. — Nadalje je bilo povedano, de je kmetijska družba svojo prošnjo za pervoljenje učeništva za živinske zdravitelje na družbnim vertu na Poljanah v Ljubljani, konec pretečeniga leta c. k. deželnimu poglavarstvu izročila; vikši sklep pa dozdej iz Dunaja še ni prišel. — Zlatiga denarja vredne bukvice od sadjoreje „Krajski vertnar“ čast. gospoda Pirca bodo v novič natisnjene v nekijh tednih pri gosp. Blazniku na svitlo prišle. Dr. Orel, v kmetijstvu dobro skušen gospod, je te bukvice po potrebah sedanjiga časa pomnožil, za kar mu je kmetijska družba prav prav hvaležna. Obá zvezika bosta v tem novim natisu v ene bukvice sklenjena, in če bo le mogoče, bo njih prodajivna cena še nekaj ponižana. — Od naših „Novic“ je bilo naznanje dano, de se je število deležnikov od lanjskiga zboru zopet pomnožilo, vlani je bilo ob tem času 1062 prejemnikov, zdaj jih je pa že 1117. Povedano je nadalje bilo, de tudi drugi slavijanski narodi naše Novice zmiraj bolj čislajo in de v več slavijanskih, nemških in še clo laških časopisih njih velika hvala stoji. Če to hvalo tukaj očitno razglasimo, nam ne bo tega nobeden prijatelj slovenskiga naroda za zlo vzel, marveč ga bo serčno veselilo slišati, de nismo clo pezabljeni. Veliko naših prijatlov nima prilžnosti brati: slawische Jahrbücher, časopis českiga muzeuma, Kwěty, Podunavko, Ausland, Wiener Jahrbücher der Literatur, Luno, Dalmacijo, i. t. d.; vsi ti časopisi so od naših Novic že večkrat prav prav

*) To vprašanje z tem pristavkam naznanje damo, de bodemo radi vse svetvane pomočke v Novicah za poskušnjo razglasili in de bi zares prav dobro bilo, ko bi môgli gotov pomoček zoper mravljinca zvediti. Tisti pomoček, kteriga bodo vse skušnje gotoviga poterdile, bo obljubeno premijo dobil. Zraven tega pa se mora še opomniti, de sploh znanih pomočkov ni treba oznanovati, zakaj take zgorej imenovani kmetovavci sami poznajo; tudi morajo pisma vsih potroškov proste (frankirane) biti. Vredništvo.

prijazno pisali. Nar bolj pa to pohvaljenje zato tukej očitno oznanimo, de bodo naši častiti pisatelji, ki Novice vse skozi takó verlo podpirajo, zvedili, de njih prizadevanje ni zastonj, ampak de je spoznano — v čast domovine! De pa k ti hvali, ki jo drugi slavijanski narodi Novicam dajajo, nar več novi pravopis pripomore, vsak dobro vé, ki se le kolikaj iz svojiga kraja po svetu okoli ozrè; zakaj v tem pravopisu zdaj z majhnimi razložki skorej vsi katolški Slavijani našiga cesarstva pišejo; zakaj bi tedaj tudi mi ne stopili v kolo enakiga pravopisa?? Prostiga kmeta, ki se je počasi izreka dveh novih čerk navadil, ta pravopis ne moti več; saj je že ranjki Vodnik od Slovincov pel, de so prebrisane glave. De pa vsak kmet Novic in tudi drugih bukev ne bére, kdo se bo temu čudil? Saj jih je tudi veliko ljudi v gosposkih suknyah v mestih, ki clo nobeniga časopisa ne berejo in ki v en dan živijo, rekoč: „Kdo se bo z branjem glavo ubijal!“ Od tacih nemarnežev le eno besedico več govoriti, bi jim preveliko čast skazali. Omikani ljudje sploh časopise berejo, in tudi umni kmetje so se branja čversto poprijeli, kervédó, de je le k lastnimu pridu. — Pri ti prilžnosti, ko je bilo v zboru od Novic govorjeno, je bila tudi priloga k Novicam, ktero kmetijska družba deležnikom zastonj priklada, namreč „Vinoreja“ gosp. Vertovca, z veliko častjo v misel vzeta, ktera je za Slovence to, kar so za Nemce bukve slavniga vinorednika barona Babota! Zbrani udje so sklenili, gospodu fajmoštru za ta obėnokoristni poduk po dokončanem delu v spomin posebne hvaležnosti pohvalno pismo v imenu cele kmetijske družbe v roke podati. — Od krajskih pratik je bilo rečeno, de jih je letas šest in trideset tavžent poprodanih bilo in de bodo napčno oznanjeni somnji prihodnje leto, kolikor bo mogoče, na tanjko popravljeni, kerv smo od več strani takih popravkov dobili, za ktere se tukaj tistim gospodam očitno zahvalimo, ki so nam jih poslali.

(Konec sledi.)

V jamo pade, kdor jo drugimu kóplje.

(Nadalje.)

Zdej so našimu Lamprinu krasni dnevi čiste zadovoljnosti v Saraju iztočniga veličanstva, v hiši ljubeznive njegove sestrice tekli. K spolnenju sreče njegoviga serca mu gotovo ničesar ni manjkalo. Res mu je včasi bilo, kakor de bi ga nekakošne odljudne osebe zalezovale. Večkrat je obraze ženskiga in možkiga spola srečal, kjer bi bil nar manj mislil. Tode na čistost svojih namemb gledavši, in svest si cesarske ljubezni in milosti, se je le malo za vse to menil.

Kratkim uram enako mu je mesec za mescam preteklo, zima mine ino zopet se bližajo bajramski prazniki. Zdaj Lamprin po primerleju od nekiga na novo v Korciri vjetiga roba zvé, de so mu starši od velike žalosti pomerli. Živo ganjen brez odloga prilžnost iše in jo najde, z drago svojo sestrico govoriti. Strašno žalostna je ona bila ob taki grozni novici. Solze se ji z curkam po licu vlijejo. Lamprin jo ljubeznjivo prime za roko ter jo tolaži, kolikor mu je njegova lastna žalost pripustila. Tak tolaživši in pogovarjavši se, zaslišita v bližnih odpertih stanicah nekako naglo šumenje. Kakor bi trenil, Tamulija v svoje izbice zgine. Lamprin se po glasu ozrè ino vidi v mraku večerne ure iz tretje stanice dva visoka možaka zmuzniti se. Zadnjiga spozná — bil je Hasan Kizlaraga.